

Piet van den Bos

Een pleaser in de goede zin des woords

De Tuinwinkel

druk mee in de weer

70 jaar AAA

Alblasterdamse Atletiek Afdeling

OV de Noord

ontwikkelingen 2015

Respijthuis Maison Patrick

voor vervangende mantelzorg

Voedselbank & Smile

versterken elkaar

Alblasterdam WOORD
aan het

'Ik ben een pleaser in de goede zin des woords'

Piet van den Bos

Naar eigen zeggen geen rasechte, maar wel een echte Alblasserdammer: Piet van den Bos (51). Hij vindt het een eer te zijn gevraagd voor dit artikel in de Kantlijn. 'Dan word je dus als Alblasserdammer herkend.' En daar is hij trots op. Hij voelt zich thuis in het dorp en houdt van de manier waarop Damdorpers met elkaar omgaan en naast elkaar leven. Een afspiegeling van zijn eigen karakter en mentaliteit.

Geboren en getogen in de Kerkstraat, een van de oudste straten van Alblasserdam. Opgegroeid als kruideniersjongen en door zijn vader in de verzekeringen terecht gekomen. Piet van den Bos is een aimabel man met respect en oprechte interesse voor zijn medemens. Dat blijkt uit het gehele interview voor dit persoonlijke verhaal.

In harmonie

Een gesprek dat plaatsvindt op een al even authentiek stukje Alblasserdam als het huis waarin hij is geboren: de Portier. Kijkend naar de ophaalbrug naast de voormalige portiersloge denkt Piet na over de eerste vraag. Wat hem een echte Alblasserdammer maakt? 'Het feit dat ik zelf ben zoals Alblasserdam is. De mentaliteit van dit dorp spreekt mij enorm aan. Ons kent ons. In één oogopslag weet je wat je aan iemand hebt. Wat je wel of niet kunt vragen. Mensen zijn over het algemeen eerlijk en respectvol tegenover elkaar. Ondanks de toch behoorlijke verschillende culturen die we in dit betrekkelijk kleine dorp hebben, ervaar ik dat Alblasserdammers in harmonie met en naast elkaar kunnen wonen en leven. Alblasserdam kent een aanzienlijke reformatorische hoek, een grote Turkse gemeenschap en mensen uit andere delen van Nederland. En toch gaat integratie heel natuurlijk. Een klein stukje wereld waar we bewijzen dat het heel goed kan. Omzien naar elkaar. Dat leeft hier echt nog. Mooi voorbeeld daarvan is wel dat toen Ingrid, mijn partner, onlangs een nieuwe heup kreeg, hulp vanuit totaal onverwachte hoek kwam.

Iemand die wij wel eens op een verjaardag tegenkwamen, stond opeens iedere week op de stoep om het huis aan kant te maken. En iemand anders kwam weer strijken. Dat is toch onvoorstelbaar bijzonder? En dat gebeurt hier dus nog. Dat past bij mij. Zo ben ik zelf ook. Respectvol naar anderen toe en aan een half woord genoeg hebben. Doen wat ik beloof en zijn wie ik zeg te zijn. Mensen mogen op mij rekenen en van mij op aankunnen.'

Geluk

Piet is blij dat zijn wieg in Alblasserdam en breder gezien in Nederland heeft gestaan: 'Echt hoor. Wij realiseren ons dat vaak veel te weinig, maar als je onszelf eens vergelijkt met al die vluchtelingen! Dan ben ik toch heel erg dankbaar. Ik had het er laatst thuis nog over hoe goed wij het hier toch hebben. Dat vergeet je soms wel eens. Juist omdat je het goed hebt. En misschien heb ik het wat meer getroffen dan anderen in dit dorp. Maar ik ben werkelijk van mening dat wij Nederlanders geluk hebben gehad om in dit land geboren te zijn.' Glimlachend: 'En in het bijzonder om in Alblasserdam te kunnen wonen. Volgens mij voelen mensen zich hier altijd snel thuis. Hoe klein het dorp in verhouding misschien ook mag zijn, we hebben hier best veel te bieden. Winkels, goede bioscoop, prachtige natuur, molens. Met die molens koketteren we natuurlijk graag. Hoewel ze niet in onze eigen achtertuin staan, kijken wij er wel op. Het hoort toch een beetje bij ons.'

Of er nog minpunten over het dorp te noemen zijn? Piet denkt er over na ... 'Als ik toch iets moet noemen, dan vind ik het jammer dat het voortgezet onderwijs uit Alblasserdam is verdwenen. We hadden hier best een brede voorziening op dat niveau: een technische school, een openbare en christelijke MAVO, huishoudschool en in vroegere jaren zelfs een zeevaartschool. [Deze stond vlakbij de voormalige bioscoop de Wipmolen – red.] En dat Alblaspop ter ziele is gegaan. Dat vond ik zo'n mooi evenement. Vanaf het begin ben ik daar zijdelings bij betrokken geweest als sponsor. En in het voortraject heb ik intensief de contracten met de organisatoren doorgelopen. Wat bij zo'n evenement komt kijken, daar heb je geen idee van. Ik heb zo'n respect voor de jongens die daar 19 jaar mee bezig zijn geweest in hun vrije uren!'

Spreekwoordelijke appel

Een jaar nadat zijn ouders in 1963 vanuit het noorden naar Alblasserdam togen, is Piet geboren. 'Mijn vader nam destijds een kruidenierswinkel over. Het pandje op de hoek van de Kerkstraat en de Oude Lijnbaan. Nummer 50. Tegenwoordig zit hier herenkapsalon Señor. Na vijf jaar maakte mijn vader de stap naar een grotere winkel: de Végé dat te vinden was op de hoek van de winkelstrip aan de Van Hogendorpweg. Dat was toen wel een begrip hoor. Na een aantal jaar deze supermarkt te hebben gerund, heeft hij in 1979 de zaak verkocht en ging zijn geluk beproeven in de verzekeringen. Eerst in loondienst en later voor zichzelf.' De spreekwoordelijke appel valt ook hier niet ver van de boom, want zowel Piet als zijn oudere broer gingen beiden na hun schooltijd in een supermarkt werken. 'Mijn jongere broer heeft wat meer doorgestudeerd en werkt bij de Gasunie. Mijn oudste broer heeft inmiddels zijn eigen supermarkt, maar ik ben dus afgehaakt. Op een gegeven moment moest ik van mijn toenmalige werkgever verplicht vrije tijd opnemen. Uit verveling ging ik bij mijn vader op het verzekeringskantoor kijken of daar iets voor mij te doen was om de tijd te doden. En zo ben ik vervolgens in het verzekeringswezen gerold en run nu mijn eigen kantoor sinds 1988.'

Hoogtepunt

Die stap voor het ondernemerschap is voor Piet een hoogtepunt. 'Het heeft mij veel gebracht. De vele, vaak ongedwongen contacten met je klanten. De persoonlijke gesprekken. Nu zou dat niet anders zijn geweest als ik in loondienst was. Ik praat graag, ik luister graag en maak snel contact.' Lachend: 'Dat

vonden mijn kinderen vroeger niet altijd even leuk. Want 'even' naar de winkel gaan, was er met papa nooit bij. Het duurde hen altijd veel te lang naar hun zin. Want ik stond volgens hen altijd veel te vaak en veel te lang met iedereen die ik tegenkwam te praten. Tja, zo gaat dat. Maar het ondernemerschap zorgt ervoor dat je contacten breder zijn. Daardoor ontmoet je mensen en kom je met ontwikkelingen in aanraking die anders aan je voorbij gaan. Je overziet meer. En het ondernemerschap heeft mij ook meer financiële ruimte gegeven. Natuurlijk maakt geld niet alles goed. Sterker nog, ik probeer juist in het sociale leven een rol te spelen zonder dat het geld opbrengt. De schoorsteen rookt toch wel en dan vind ik het heel belangrijk om ook op een andere manier een bijdrage te leveren.'

Zo'n maatschappelijke bijdrage leveren heeft Piet op verschillende manier gedaan. Zes jaar lang maakte hij deel uit van de Medezeggenschapsraad van basisschool Het Palet en aansluitend drie jaar op De Lage Waard in Papendrecht. 'Dat zijn dingen die je belangeloos doet en waarin veel tijd gaat zitten. Dat hangt natuurlijk ook af van de onderwerpen die spelen. In "mijn" tijd heb ik de voorbereidingen voor een fusie van het openbaar onderwijs Alblasserdam en Sliedrecht meegemaakt. Die vervolgens werd afgeketst juist door de (G)MR.'

Daarnaast is Piet lid vanaf de charteruitreiking, ofwel de oprichting, van Lionsclub Alblasserwaard d'Egelantier. 'Lid zijn van deze club is een mooie combinatie van aangename en nuttige tijdsbesteding met elkaar. Het is niet zo dat elke bijeenkomst het nuttige doel heiligt. Wel heb je op dat moment een fijne vriendenkring om enige tijd mee door te brengen. De

Lions geven mij het prettige gevoel jezelf te kunnen zijn binnen een relatief kleine groep. En bovenal de mooie dingen die je met elkaar kunt realiseren. Mensen zeggen wel eens: jullie gaan altijd maar lekker uit eten met elkaar. Maar dat betalen wij natuurlijk zelf. Dat gaat niet uit de pot van opgehaalde gelden. Besprekingen doen we graag in een aangename sfeer op een leuke locatie om zo de leukste acties te bedenken en uit te werken. Van alle fundraisingsactiviteiten zijn de nu tweemaal gehouden rally's voor mij toch wel de hoogtepunten. Zo'n mooie dag voor een fantastisch doel: het Ronald McDonald Huis Sophia Rotterdam. Daar krijg ik zo'n goed gevoel van. Dan ben ik ook trots. Trots te weten dat ik me heb ingezet voor iets wat eigenlijk onbetaalbaar is. Voor 2016 staat deze rally op 4 juni gepland.'

Levenslessen

Wijze levenslessen heeft Piet niet direct vanuit zijn jeugd meegekregen. 'Mijn stellige overtuiging is dat je persoonlijkheid, je karakter voor een groot deel bepaalt wie of wat je bent. Natuurlijk probeer je als ouder je kinderen wat mee te geven, maar veel is volgens mij genetisch bepaald. Als ik zo naar mijzelf kijk denk ik dat ik het beste van mijn beide ouders heb getroffen. Wat ik wel in het leven heb meegekregen, is dat je voor jezelf moet zorgen en je eigen broek moet ophouden.' Een levensles die Piet zelf graag verkondigt en in de praktijk brengt, is vreedzaam met elkaar door het leven gaan. Op goede voet staan met je medemens. 'Dat vind ik zo belangrijk. Ik ben ook een pleaser in de goede zin des woords. Helaas kun je nooit met iedereen vrienden zijn. Naarmate je ouder wordt, wordt je dat steeds duidelijker. Maar ik probeer het wel altijd. Altijd zoeken naar de gulden middenweg. Maar soms móet je keuzes maken. Sta dan ook voor die keuze en weet haarscherp waarom je zo hebt gekozen. Dan kan het gebeuren dat je lijnrecht tegenover een ander komt te staan. Dat die ander een totaal andere mening is toegedaan moet je vervolgens respecteren. Er zijn altijd meerdere wegen die naar Rome leiden.'

Grootste passie

'Of ik hobby's heb? Te weinig. Vorig jaar ben ik begonnen met gitaarles. Mijn buurman waarmee ik ook ga bergwandelen – mijn andere hobby – vertelde vorig jaar dat hij gitaarles geeft. Volledig verrast was ik. Nooit geweten. Nu wil het feit dat ik al jaren van plan was om eens een gitaar te kopen en les te nemen. Daar kwam het alleen niet van. Nu heb ik inmiddels

al een jaar les van mijn buurman. Het gaat allemaal niet zo snel als ik misschien wel zou willen, want de tijd om regelmatig te oefenen ontbreekt. Het is wel een erg leuke ontspanning.'

En het bergwandelen? 'Dat is toch wel mijn grootste passie. Het is inspanning met ontspanning. Je kunt helemaal kapot aankomen. Maar wat een fantastische ervaring doe je op. Je bent helemaal weg van alles, zonder enige dekking van je telefoon. Je geniet van het meest fantastische natuurschoon, de mensen om je heen met iedere keer weer andere gesprekken. We zetten de auto neer, gaan van hut naar hut en komen na vier à vijf dagen weer terug bij onze parkeerplek. Die paar dagen wandelen voelen aan alsof je een maand op vakantie bent weggeweest.' Piet vertelt hoe hij met het bergwandelen in aanraking is gekomen: 'Dat kwam door een oud-collega van mij. Hij kwam bij mij werken en organiseerde deze tocht vanuit zijn kerk, de Jozua gemeente. Het bijzondere daarvan vind ik toch wel dat je dan op stap gaat met een groep mensen waar je niet rechtstreeks bij aangesloten bent maar wat toch heel natuurlijk aanvoelt. Het geloof is mij niet vreemd; ik ben gereformeerd opgevoed. De beleving is wel anders. Toch maakt dat tijdens onze tochten niet uit. En dat vind ik nu weer zo fijn. Oprecht geïnteresseerd zijn in elkaar en met respect over elkaars denkwijze praten. Dan geniet ik dubbelop. Ik ben een heel tevreden mens. En gelukkig met datgene wat mij allemaal is gegeven.'

Tekst: Comm^opass, tekst & vormgeving

Fotografie: Cees van der Wal, Piet van den Bos